

Arrest

nr. 254 256 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 maart 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 oktober 2020.

1.3. Op 30 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Caïro. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw drie zussen. Uw broer woont ondertussen in Tsjechië, uw ene zus in Koeweit en de andere zussen in Egypte. U trouwde zeven jaar geleden met uw echtgenote en u heeft twee dochtertjes. Uw gezin woont in Egypte.

Bij de geboorte van uw dochters werd u in het ziekenhuis gezegd dat u uw dochters meteen moest laten besnijden. U weigerde dit en betaalde een omkoopsom om dit te vermijden.

In 2011 nam u deel aan de demonstraties tegen het regime. U werd opgepakt en enkele maanden vastgehouden en gemarteld. U werd gedwongen om verklaringen af te leggen waar u niet mee akkoord ging en daarna werd u vrijgelaten. U studeerde af aan de universiteit van Caïro en begon in 2012 als computertechneer te werken bij Global Brands, een bedrijf dat u aan andere bedrijven verhuurde. Daarna werkte u als computertechneer voor een procureur. U werd daar ontslagen toen men ontdekte dat u deelgenomen had aan protesten en dat u opgepakt werd in 2011. In 2016 nam u deel aan demonstraties ter herdenking van de revolutie en raakte u gewond door een kogel in uw knie. U werd opnieuw opgepakt en twee maanden vastgehouden. Na uw vrijlating werd uw vader opgepakt om u onder druk te zetten. U moest daarna gedurende twee maanden elke nacht op het politiekantoor blijven ter observatie. U voerde oppositie, onder andere via facebook, en moedigde de mensen aan om te betogen tegen president Sisi.

In april 2016 reisde u voor tien dagen naar Thailand. U wilde van daar naar Europa reizen maar toen dit niet lukte keerde u terug naar Egypte. U probeerde meermaals om het land te verlaten maar het lukte niet.

Op 25 juli 2018 werd u bij verstek veroordeeld tot 12 jaar gevangenis omdat u ervan verdacht werd lid te zijn van de moslimbroeders. In beroep werd uw straf herleid tot 5 jaar gevangenis.

Op 23 september 2018 verliet u Egypte en reisde u naar Marokko. Met een vals paspoort kon u naar Spanje verder reizen. Op 7 maart 2019 kwam u aan in België en op 15 maart 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Toen u hier in België was hoorde u dat de broer van president Sisi ook in België was. U werd door anderen gewaarschuwd en u denkt dat hij informatie over u verzamelt.

Bij terugkeer vreest u opgepakt en ondervraagd te worden door de veiligheidsdiensten. U vreest dat ze u zullen ombrengen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en uw dochters, uw huwelijksakte, foto's van uzelf, het vonnis, documenten van uw werk, documenten van uw opleidingen, een document van de opleiding van uw vrouw, Spaanse identiteitsdocumenten en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin

van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vervolgingsfeiten die u inroept.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u naar Spanje reisde en er een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte het resultaat van uw verzoek echter niet af (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 22). Dit gebrek aan interesse in uw verzoek om internationale bescherming doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Nog blijkt dat u naar Spanje reisde met een vervalst reisdocument en dat u daar een verzoek tot internationale bescherming indiende onder een valse naam (CGVS, p. 4). U legde deze vervalste kaart neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Dat u in het verleden bedrieglijke verklaringen aflegde over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw naam, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat u in 2011 gearresteerd werd omwille van uw deelname aan de protesten tegen het regime en omdat u filmde vanop een balkon. U verklaarde dat u toen gedurende vier of vijf maanden werd vastgehouden (CGVS, p. 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u gedurende twee maanden werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, vraag 1). Deze tegenstrijdige verklaringen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Wat er ook van zij, het moet worden opgemerkt dat u afstudeerde van de universiteit op 5 juli 2012 en op 21 april 2013 uw diploma kon ontvangen. U ging daarna aan het werk als computerexpert (CGVS, p. 7-8). Dat u na de protesten en de arrestatie uw gewone leven opnieuw kon opnemen en een job vond, toont aan dat, als er al een vrees of risico verbonden was aan uw vroegere arrestatie, dit niet langer actueel is.

Verder verklaarde u dat u werkte voor de procureur generaal, H.(...) B.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat u daar anderhalf jaar werkte, via een uitzendbureau (CGVS, p. 8). U weet echter niet meer wat de naam van het uitzendbureau was. Toen u ernaar gevraagd werd, antwoordde u dat het een moeilijke naam had (CGVS, p. 8-9). Dat u niet weet wat de naam is van de werkgever voor wie u anderhalf jaar werkte, is niet aannemelijk. Het moet verder worden opgemerkt dat u deze job aanvankelijk niet vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (verklaring DVZ, vraag 12). Pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op de DVZ vermeldde u dat u gewerkt heeft voor de overheid (vragenlijst CGVS, vraag 3). Dat u dit element niet vermeldde toen u gevraagd werd naar uw jobs, terwijl u beweerde ontslagen te zijn uit deze job omwille van uw politieke activiteiten, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u voor de overheid werkte onder het regime van president Mubarak en president Mursi (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uit uw werkbadge blijkt echter dat u tot oktober 2014 bij Global Brands werkte en dus pas daarna bij de overheid begon, toen zowel president Mubarak als president Mursi niet meer aan de macht waren. Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over uw werk, breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Het moet verder worden opgemerkt dat uw ontslag geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Het is immers niet vreemd of onrechtvaardig dat een werkgever een blanco strafblad vraagt aan zijn werknemers. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hierna niet meer in de mogelijkheid was om ander werk te zoeken. Bovendien legde u geen coherente verklaringen af over de reden van uw ontslag. Zo zei u dat u ontslagen werd omdat uw arrestaties en opsluitingen vermeld stonden op uw strafblad (CGVS, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat u uw ontslag kreeg omdat u oppositie voerde tegen Alsisi (vragenlijst CGVS, vraag 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige informatie, antwoordde u dat u veel zaken niet vertelde in het persoonlijk onderhoud bij de DVZ omdat het niet gevraagd werd (CGVS, p. 10). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat u in januari 2016 deelnam aan een herdenking van de protesten in 2011. U werd toen in uw been geraakt door een kogel. De staatsveiligheid arresteerde u, verzorgde u en sloot u dan voor vier of vijf maanden op (CGVS, p. 16). Dit betekent dat u tot mei of juni 2016 opgesloten was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in april 2016 voor tien dagen het land verliet (CGVS, p. 5). Dat u er

niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent de tijdslijn waarin deze incidenten zich afspelen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat u sinds 2016 meermaals probeerde om het land te verlaten. In april 2016 ging u voor tien dagen naar Thailand. Het moet worden opgemerkt dat u het land op legale manier verliet met uw eigen paspoort (CGVS, p. 5). Dat u in de mogelijkheid was om dit te doen, wijst erop dat u geen vervolging door de overheid vreesde en dus op dat moment geen nood had aan internationale bescherming. U probeerde om van daar naar Europa te komen maar dit lukte niet. U keerde daarna terug naar Egypte (CGVS, p. 5). Dat u vrijwillig terugkeerde naar uw land, en zelfs naar uw huis, wijst erop dat u geen vervolging hoefde te vrezen, noch een risico op ernstige schade liep. Meer nog, u bleef daarna nog in uw huis wonen tot september 2018 (CGVS, p. 5). Ook dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de door u beweerde nood aan internationale bescherming.

U verklaarde dat u op 25 juli 2018 veroordeeld werd door een militaire rechtbank tot een gevangenisstraf van 12 jaar. U legde een document neer waarvan u zegt dat dit het vonnis is (CGVS, p. 14). Gevraagd wat hier in staat, antwoordde u dat u geen verstand heeft van juridische zaken en dat u het niet weet. U verklaarde dat er meerdere vonnissen waren en dat dit het laatste is. U zei dat uw advocaat in beroep gegaan was en dat u een straf van vijf jaar kreeg (CGVS, p. 14). Na vertaling blijkt dat er nergens in dit vonnis sprake is van een gevangenisstraf van 12 jaar. Verder blijkt dat dit document werd opgesteld door het parket, en niet door een militaire rechtbank. Bovendien worden er ook andere personen vermeld in dit vonnis met wie u samen in een groepering zat. Het is niet duidelijk over welke groepering dit gaat. Het moet verder worden opgemerkt dat de feiten zich, volgens dit vonnis, afspeelden in de provincie Buhaira, en niet in Cairo, zoals u zei. Dat u er niet in slaagde meer verduidelijking te geven over de informatie in dit vonnis ondermijnt de bewijswaarde van dit document in ernstige mate. Daarnaast wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw aangetast door deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en uw document.

Uit uw verklaringen blijkt dat u oppositie voerde tegen president Alsisi. Omwille van die reden zou de broer van president Alsisi ook naar België gekomen zijn toen u hier aankwam, om informatie over u te verzamelen (CGVS, p. 19-20). U kan echter niet concreet zeggen hoe u oppositie voerde tegen dit regime. U verklaarde dat u iets afprintte van facebook en ging betogen (CGVS, p. 20). Gevraagd aan welke betogingen u dan deelnam, antwoordde u dat u in 2011 en 2016 deelnam aan de betogingen. Het moet worden opgemerkt dat de betoging in 2011 niet tegen president Alsisi gericht was maar wel tegen president Mubarak. Toen u opnieuw gevraagd werd wat u toen precies deed als u oppositie voerde, zei u dat u mensen via WhatsApp opriep om te gaan betogen tegen het regime (CGVS, p. 21). U verklaarde dat u deze protesten organiseerde en dat u niet bij een groep hoorde of door iemand gefinancierd werd. Gevraagd om welke betogingen het dan ging, antwoordde u opnieuw 2011 en 2016. Verder verwees u naar de 'vrijdag van de woede' protesten, die door de moslimbroeders georganiseerd werden tegen het regime van Mursi. Dat u er niet in slaagde om concreet aan te tonen op welke manier u oppositie voerde tegen het regime van Alsisi, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat de broer van de president u gevolgd zou zijn tot België is bijgevolg een blote bewering die niet gestaafd werd door concrete verklaringen of gebeurtenissen. Los daarvan is het, gezien bovenstaande vaststellingen over uw politieke activiteiten, niet aannemelijk dat het Egyptische regime er dermate op gebrand zou zijn u te vinden dat zelfs de broer van de president daarvoor ingeschakeld zou worden.

Voorts bracht u een certificaat mee waaruit blijkt dat u een opleiding volgde van 4 augustus tot 2 september 2018. Het is echter niet aannemelijk dat u een smartphone opleiding zou volgen op het moment dat u vreesde voor uw leven en het land probeerde te verlaten. Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, antwoordde u dat u de opleiding al eerder online volgde en dat u pas later het certificaat kreeg (CGVS, p. 15). Dit antwoord klaart niet uit waarom deze data dan op het certificaat staan. Dit element breekt de bewijswaarde van uw document en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Nog blijkt uit uw verklaringen en uit de stempels in uw paspoort dat u uw geboorteland op legale wijze verliet (verklaring DVZ, vraag 37), wat er evenmin op wijst dat u te vrezen heeft van de Egyptische autoriteiten. Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde voorts nog dat u vreest dat uw dochters besneden zouden worden. Bij hun beider geboortes zei men in het ziekenhuis dat uw dochters besneden moesten worden. U ging hiermee niet akkoord en kon een afkoopsom betalen om hen te laten registreren als besneden, terwijl ze dit niet waren. U of uw dochters hebben hierdoor later geen problemen meer gehad (CGVS, p. 19). Dit wijst er op dat dit probleem niet langer actueel is. Bovendien zijn uw dochters nog steeds in Egypte en vormt deze besnijdenis geen persoonlijke vrees voor u.

Ook de andere documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en dochters neer, alsook uw huwelijksakte en uw rijbewijs. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. U legde een aantal foto's neer van uzelf. U staat op deze foto's voor het openbaar ministerie of heeft een uniform aan. Uit deze foto's kan niet afgeleid worden waar, wanneer of in welke context ze genomen werden, waardoor de bewijswaarde ervan eerder laag is en ze niet kunnen aantonen dat u effectief daar gewerkt heeft. U legde documenten neer over uw opleidingen en over een opleiding die uw vrouw volgde. Hieruit blijkt niet dat u of uw familie problemen hadden in Egypte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/_coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar Egypte vreest opgepakt en vervolgd te worden door de veiligheidsdiensten en dat hij derhalve vreest voor zijn leven. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven, namelijk dat hij herhaaldelijk, verspreid over verschillende jaren, deelnam aan betogingen en manifestaties tegen het regime in Egypte. In 2011 nam hij deel aan demonstraties tegen het regime (toen nog onder president Mubarak). Hij filmde de manifestatie vanop een balkon. Hij werd toen naar eigen zeggen opgepakt en enkele maanden vastgehouden en gemarteld. Hij werd vervolgens gedwongen om verklaringen af te leggen waarmee hij niet akkoord ging, waarop hij werd vrijgelaten. Verzoeker benadrukt dat hij vier à vijf maanden werd vastgehouden en geen twee maanden. Hij betwist dat hij bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verteld hebben dat hij "slechts" twee maanden zou zijn vastgehouden, temeer omdat elke controle ontbreekt op de wijze waarop het verslag van dit onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld. Ook in 2016 nam verzoeker deel aan demonstraties ter herdenking van de protesten die zich afspeelden in 2011. Hij werd opnieuw opgepakt, nadat hij eerder door een kogel werd geraakt in zijn been. Verzoeker stelt dat hij toen opnieuw werd vastgehouden voor een periode van twee maanden. Na zijn vrijlating probeerde hij meermaals het land te verlaten. Hij ging voor 10 dagen naar Thailand in april 2016, hetgeen dus wel degelijk mogelijk is geweest doordat hij kort daarvoor opnieuw in vrijheid werd gesteld. Verzoeker verduidelijkt dat hij in 2016 "slechts" voor twee maanden vastgehouden, terwijl hij in 2011 voor vier à vijf maanden van zijn vrijheid werd beroofd.

Verzoeker werkte tevens voor de overheid. Hij werkte anderhalf jaar voor de procureur generaal. Verzoeker verkreeg de job via een "uitzendbureau" (een dienst voor arbeidsbemiddeling, waarbij geschikte kandidaten worden gezocht voor een job). Dat verzoeker de naam van dit uitzendbureau niet kon geven tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet naar zijn oordeel geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker stelt dat hij enkel via dit uitzendbureau een job heeft verkregen bij de overheid, dat hij nadien tot zijn ontslag voor

de overheid werkte en het "uitzendbureau" hiervoor niet meer tussen kwam. De functie bij de overheid verkreeg verzoeker nadat hij eerder werk had gevonden als computereexpert bij Global Brands, zoals ook blijkt uit de door hem voorgelegde werkbadge. Verzoeker acht het feit dat hij zijn functie bij de overheid niet zou hebben vermeld tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins relevant. Hij kreeg immers naar eigen zeggen niet de gelegenheid om alle elementen toe te lichten tijdens dit eerste - korte - interview. Verzoeker meent bovendien dat de bewijswaarde van het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst gering is, hetgeen hij verder in het verzoekschrift nader toelicht. Verzoeker maakt een gelijkaardige bemerking in verband met de redenen waarom hij ontslagen werd uit zijn functie bij de overheid, stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon aangeven wat de redenen hiertoe waren en betoogt dat het verslag van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden aangewend om zijn antwoorden dienaangaande te ondergraven.

Verzoeker benadrukt dat zijn herhaaldelijke deelname aan demonstraties in Egypte erop wijst dat hij zich op een actieve manier verzette tegen het heersende regime. Ook buiten zijn deelname aan manifestaties, voerde verzoeker oppositie en moedigde hij mensen aan om te betogen tegen president al-Sisi. Zo was hij onder meer actief op Facebook om zijn boodschap kenbaar te maken. Dat verzoeker zich jarenlang heeft ingezet voor de oppositie bewijst zijn engagement. Hij benadrukt dat het niet gaat om een éénmalig incident, maar om een reeks van (doorgedreven) handelingen die hij heeft gesteld. Dat in tussentijd een "normaal" leven kon leiden doet hieraan geen afbreuk, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hem in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verweten dat hij in staat is geweest om opleidingen te volgen en daarna aan de slag te gaan in de IT. Verzoeker werd immers, zoals hij heeft toegelicht, herhaaldelijk opgepakt en vastgehouden. Niettemin bleef hij actief en bleef hij oppositie voeren. Dit gaf aanleiding tot zijn ontslag bij de overheid en, sinds 2016, tot een constante vrees dat hij opnieuw zou worden opgepakt. Hij is immers gekend bij de overheid door zijn deelname aan manifestaties in 2011 en 2016. Daarom zocht hij sindsdien een uitweg en wilde hij het land verlaten. Uiteindelijk zou hij erin slagen om via een vals paspoort Europa te bereiken. Hij beperkte in tussentijd elk mogelijk risico en bleef binnenshuis.

De situatie werd volgens verzoeker onhoudbaar toen hij op 25 juli 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar (bij verstek) omdat hij ervan verdacht werd lid te zijn van de moslimbroeders. Na een beroepsprocedure werd de gevangenisstraf verlaagd tot 5 jaar. Verzoeker bracht een document bij om dit aan te tonen. Het is echter geen omvattend document of dossier, aangezien er herhaaldelijke vonnissen werden uitgesproken tegen verzoeker en de andere personen waarmee hij in een groepering zat, hetgeen wordt bevestigd in de bestreden beslissing. Het document dat verzoeker kon bijbrengen heeft slechts betrekking op een gedeelte van het strafdossier, hetgeen blijkt aangezien het document "*werd opgesteld door het parket*". Verzoeker meent dat de authenticiteit van dit document niet wordt betwist. Verzoeker heeft slechts beperkte informatie over het document omdat het dateert van na zijn vlucht uit Egypte. Verzoeker stelt dat hij slechts beperkte informatie heeft verkregen van zijn advocaat in Egypte. Hij benadrukt bovendien dat hij door de beroepsprocedures nog in staat was om op een legale wijze het land te verlaten en hekelt dat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de omstandigheden en het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: "*De verzoekende partij wijst erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd.*

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden zij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Hij was volledig op zichzelf aangewezen. Hij spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden hem vragen gesteld. Hij gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan hen duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kond vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde hij. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Hij heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hen werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de (vermoedelijke) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat er voldoende zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Egypte louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Egypte in combinatie met zijn individuele situatie, die hem naar eigen zeggen kwetsbaar maakt. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder zijn engagement tegen het regime van zowel president Mubarak als president al-Sisi. Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat hij het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje niet afwachte wijst op een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde nood aan internationale bescherming en hij in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende onder een valse naam, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt en tot gevolg heeft dat ook aan zijn overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal maanden dat hij na zijn arrestatie in

2011 zou zijn vastgehouden en het feit dat hij hierna zijn gewone leven opnieuw kon opnemen en een job vond als computerexpert aan toont dat, als er al een vrees of risico verbonden was aan zijn vroegere arrestatie, dit niet langer actueel is, (iii) hij verklaarde dat hij anderhalf jaar via een uitzendbureau werkte voor de procureur generaal doch het niet aannemelijk is dat hij niet meer weet wat de naam van het uitzendbureau was, hij deze job aanvankelijk niet vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij nochtans beweert ontslagen te zijn uit deze job omwille van zijn politieke activiteiten, hij bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij voor de overheid werkte onder het regime van president Mubarak en president Mursi doch uit zijn werkbadge blijkt dat hij tot oktober 2014 bij Global Brands werkte en dus pas daarna bij de overheid begon, toen zowel president Mubarak als president Mursi niet meer aan de macht waren, zijn ontslag geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming nu uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij hierna niet meer in de mogelijkheid was om ander werk te zoeken, en hij bovendien geen coherente verklaringen aflegt over de reden van zijn ontslag, (iv) hij beweert dat hij in januari 2016 opnieuw werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan een herdenking van de protesten in 2011 en gedurende vier of vijf maanden werd opgesloten, wat betekent dat hij tot mei of juni 2016 opgesloten was, terwijl nochtans uit zijn verklaringen blijkt dat hij in april 2016 voor tien dagen het land verliet, (v) het feit dat hij in april 2016 het land op legale manier verliet met zijn eigen paspoort erop wijst dat hij geen vervolging door de overheid vreesde en dus op dat moment geen nood had aan internationale bescherming en ook het gegeven dat hij vrijwillig terugkeerde naar zijn land en zelfs naar zijn huis, waar hij daarna nog bleef wonen tot september 2018, niet in overeenstemming te brengen is met de door hem beweerde nood aan internationale bescherming, (vi) de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven opnieuw wordt aangetast door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het document dat hij neerlegt en waarvan hij zegt dat dit een vonnis is en de vaststelling dat hij er niet in slaagde meer verduidelijking te geven over de informatie in dit 'vonnis' de bewijswaarde van dit document in ernstige mate ondermijnt, (vii) hij er niet in slaagt om concreet aan te tonen op welke manier hij oppositie voerde tegen het regime van president Al Sisi en het niet aannemelijk is, gezien de vaststellingen over zijn politieke activiteiten, dat het Egyptische regime er dermate op gebrand zou zijn om hem te vinden dat zelfs de broer van de president hem tot in België zou gevold zijn om informatie over hem te verzamelen, (viii) hij een certificaat neerlegt waaruit blijkt dat hij een opleiding volgde van 4 augustus tot 2 september 2018 doch het niet aannemelijk is dat hij een smartphone opleiding zou volgen op het moment dat hij vreesde voor zijn leven en het land probeerde te verlaten, (ix) uit zijn verklaringen en de stempels in zijn paspoort blijkt dat hij zijn geboorteland op legale wijze verliet, wat er evenmin op wijst dat hij te vrezen heeft van de Egyptische autoriteiten, (x) de door hem aangehaalde vrees dat zijn dochters besneden zouden worden niet langer actueel is vermits hij verklaart dat hij een afkoopsom kon betalen om hen te laten registreren als besneden, terwijl ze dit niet waren, hij of zijn dochters hierdoor later geen problemen hebben gekend, zijn dochters bovendien nog steeds in Egypte zijn en deze besnijdenis geen persoonlijke vrees voor hem vormt, (xi) de overige door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht en (xii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2020 (CG nr. 1913750), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronnde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, waar verzoeker vooreerst op algemene wijze de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen poot te relativieren, stellende dat de bewijswaarde van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder relatief is, gelet op de omstandigheden waarin het gesprek plaatsvond, zonder bijstand van een vertrouwenspersoon of raadsman, en dat de vermeende verschillen tussen het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid aan zijn asielaas te ontnemen, kan hij niet worden gevolgd. Eer valt immers niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, doch die over een aantal

kernaspecten van zijn relaas niet te verenigen zijn met hetgeen verzoeker liet optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch (zodat verzoeker zich in het verzoekschrift niet dienstig kan beroepen op het feit dat hij het Nederlands niet machtig is), zonder voorbehoud heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bovendien werd aan verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd hoe het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, waarop verzoeker liet optekenen: *“Hoe verliep uw gehoor op de DVZ? ja. Heeft u opmerkingen bij uw gehoor op de DVZ? nee. Verstond u de tolk goed op de DVZ? ja. Heeft u er alle essentiële elementen weergegeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indient? ja.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Verzoeker had echter geen opmerkingen bij de inhoud van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken of de wijze waarop het gesprek is verlopen. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal allerminst als verduidelijkingen of aanvullingen kunnen worden beschouwd zoals verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren in het verzoekschrift, en dat zijn op een aantal punten compleet verschillende verklaringen dan ook bezwaarlijk kunnen worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij ontkennend antwoordde (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vragen 3.5. en 3.8.) zodat verzoeker thans bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd zou hebben gehad om alle hoofdlijnen van zijn asielrelaas uit de doeken te doen. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan dan ook niet worden ingezien waarom *in casu* aan verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud een hogere bewijswaarde zou moeten worden verleend dan aan de verklaringen die hij heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.5.2. Voorts kan ook het louter vasthouden aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, namelijk dat hij na zijn arrestatie in 2011 gedurende vier of vijf maanden werd vastgehouden, bezwaarlijk volstaan om de hieromtrent in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen uit te klaren. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het ontkennen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij in 2011 gedurende twee maanden werd vastgehouden, is immers onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen en vormt dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Wat er ook van zij, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij afstudeerde van de universiteit op 5 juli 2012, waarna hij aan het werk ging als computerexpert (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden: *“Dat u na de protesten en de arrestatie uw gewone leven opnieuw kon opnemen en een job vond, toont aan dat, als er al een vrees of risico verbonden was aan uw vroegere arrestatie, dit niet langer actueel is.”* Verzoeker meent dat hem ten onrechte wordt verweten dat hij in staat is geweest om opleidingen te volgen en daarna aan de slag te gaan in de IT. Hij werd immers, zoals hij heeft toegelicht, herhaaldelijk opgepakt en vastgehouden. Deze stelling vindt echter niet de minste steun in de verklaringen zoals verzoeker

deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure en waaruit blijkt dat hij in 2011 zou zijn opgepakt omwille van zijn deelname aan demonstraties tegen het regime, dat hij na zijn vrijlating afstudeerde aan de universiteit van Caïro, dat hij van 2012 tot oktober 2014 als computertechnieker werkte bij Global Brands, een bedrijf dat hem aan andere bedrijven verhuurde, en dat hij daarna gedurende anderhalf jaar werkte als computertechnieker voor de procureur generaal. Gelet op deze verklaringen, waaruit blijkt dat verzoeker na zijn beweerde arrestatie in 2011 een normaal leven kon leiden zonder dat deze arrestatie nog verdere gevolgen had, gezien hij blijkens zijn verklaringen pas in 2016 een tweede keer zou zijn opgepakt omdat hij deelnam aan demonstraties ter herdenking van de revolutie en hij voor het overige nergens gewag heeft gemaakt van andere arrestaties, kan verzoeker in het verzoekschrift aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij omwille van zijn oppositieactiviteiten doorheen de jaren *herhaaldelijk* werd opgepakt en vastgehouden.

Wat betreft zijn werk voor de overheid, herhaalt verzoeker dat hij deze job verkreeg via een "uitzendbureau" en licht hij toe dat het eerder gaat om een dienst voor arbeidsbemiddeling, waarbij geschikte kandidaten worden gezocht voor een job. Verzoeker benadrukt dat hij via dit uitzendbureau enkel een job heeft verkregen bij de overheid, dat hij nadien tot zijn ontslag voor de overheid werkte en het "uitzendbureau" hier niet meer tussen kwam. Verzoeker meent op deze manier te kunnen verklaren waarom hij de naam van dit uitzendbureau niet kon geven tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Niet alleen slaagt verzoeker er met dergelijke uitleg geenszins in de Raad te overtuigen, bovendien gaat verzoeker hiermee volledig voorbij aan de determinerende overwegingen van de bestreden beslissing waar correct het volgende wordt overwogen: *"Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u voor de overheid werkte onder het regime van president Mubarak en president Mursi (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uit uw werkbadge blijkt echter dat u tot oktober 2014 bij Global Brands werkte en dus pas daarna bij de overheid begon, toen zowel president Mubarak als president Mursi niet meer aan de macht waren. Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over uw werk, breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af."* De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *"Het moet verder worden opgemerkt dat u deze job aanvankelijk niet vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (verklaring DVZ, vraag 12). Pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op de DVZ vermeldde u dat u gewerkt heeft voor de overheid (vragenlijst CGVS, vraag 3). Dat u dit element niet vermeldde toen u gevraagd werd naar uw jobs, terwijl u beweerde ontslagen te zijn uit deze job omwille van uw politieke activiteiten, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang."* en *"Het moet verder worden opgemerkt dat uw ontslag geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Het is immers niet vreemd of onrechtvaardig dat een werkgever een blanco strafblad vraagt aan zijn werknemers. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hierna niet meer in de mogelijkheid was om ander werk te zoeken. Bovendien legde u geen coherente verklaringen af over de reden van uw ontslag. Zo zei u dat u ontslagen werd omdat uw arrestaties en opsluitingen vermeld stonden op uw strafblad (CGVS, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u echter dat u uw ontslag kreeg omdat u oppositie voerde tegen Alsisi (vragenlijst CGVS, vraag 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige informatie, antwoordde u dat u veel zaken niet vertelde in het persoonlijk onderhoud bij de DVZ omdat het niet gevraagd werd (CGVS, p. 10). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang."* Verzoeker acht de vaststelling dat hij zijn functie bij de overheid aanvankelijk niet heeft vermeld tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins relevant aangezien hij naar eigen zeggen niet de gelegenheid kreeg om tijdens dit eerste korte interview alle elementen toe te lichten en gelet op de uiterst geringe bewijswaarde van het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Eenzelfde bemerking geldt in verband met de redenen waarom hij ontslagen werd uit zijn functie bij de overheid, aldus verzoeker, die stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon aangeven wat de redenen hiertoe waren en betoogt dat het verslag van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden aangewend om zijn antwoorden dienaangaande te ondergraven. Verzoeker brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en bijdragen tot verzoekers algehele ongeloofwaardigheid. De Raad verwijst te dezen vooreerst naar hetgeen onder punt 2.5.1. wordt uiteengezet. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd bevraagd over zijn werkervaring. Hij verklaarde dienaangaande *"IT ingenieur bij Orange, ik werkte ook bij L'oreal"* (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 12) zodat niet kan worden ingezien waarom hij hier niet in een adem kon aan toevoegen dat hij eveneens als computerexpert werkzaam was geweest voor de procureur generaal, zonder daarom in detail te hoeven gaan. Wat betreft de reden van zijn ontslag, benadrukt de Raad nog dat verzoekers verklaringen

hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal allerminst als aanvullingen kunnen worden beschouwd zoals verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren in het verzoekschrift, doch volledig verschillend zijn van hetgeen hij liet optekenen door de Dienst Vreemdelingenzaken zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid evenmin kan worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker herhaalt voorts dat hij ook in 2016 deelnam aan demonstraties, ter herdenking van de protesten die zich afspeelden in 2011. Hij werd naar eigen zeggen opnieuw opgepakt, nadat hij eerder door een kogel werd geraakt in zijn been. Verzoeker stelt dat hij toen werd vastgehouden voor een periode van twee maanden, hetgeen verklaart waarom hij in april 2016 voor 10 dagen naar Thailand kon reizen. Hij was immers kort voordien opnieuw in vrijheid gesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd – verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat de staatsveiligheid hem arresteerde, hem verzorgde en hem vervolgens voor vier of vijf maanden opsloot (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) – en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar en geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoekers bewering dat hij in januari 2016 werd gearresteerd en voor vier of maanden werd opgesloten betekent dat hij tot mei of juni 2016 opgesloten was, hetgeen niet te verenigen valt met zijn stelling dat hij in april 2016 voor tien dagen het land verliet. Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling verzoekers geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Zoals nog correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, wordt verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door het feit dat hij in april 2016 het land op legale manier verliet met zijn eigen paspoort. Dat hij in de mogelijkheid was om dit te doen, wijst er immers op dat hij geen vervolging door de overheid vreesde en dus op dat moment geen nood had aan internationale bescherming. Ook het gegeven dat hij vrijwillig terugkeerde naar Egypte en zelfs naar zijn huis, waar hij daarna nog bleef wonen tot september 2018, valt niet te rijmen met de ernst van de door hem voorgehouden constante vrees dat hij opnieuw zou worden opgepakt.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zijn herhaaldelijke deelname aan demonstraties in Egypte erop wijst dat hij zich op een actieve manier verzette tegen het heersende regime. Ook buiten zijn deelname aan manifestaties, voerde verzoeker oppositie en moedigde hij mensen aan om te betogen tegen president al-Sisi. Zo was hij onder meer actief op Facebook om zijn boodschap kenbaar te maken. Dat verzoeker zich jarenlang heeft ingezet voor de oppositie bewijst volgens hem zijn engagement. Hij benadrukt dat het niet gaat om een éénmalig incident, maar om een reeks van (doorgedreven) handelingen die hij heeft gesteld. Verzoeker brengt hiermee echter nog steeds geen voldoende concrete voorbeelden aan van de manier waarop hij oppositie zou hebben gevoerd tegen het regime van al-Sisi en slaagt er dan ook niet in volgende motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt, in een ander daglicht te plaatsen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u oppositie voerde tegen president Alsisi. Omwille van die reden zou de broer van president Alsisi ook naar België gekomen zijn toen u hier aankwam, om informatie over u te verzamelen (CGVS, p. 19-20). U kan echter niet concreet zeggen hoe u oppositie voerde tegen dit regime. U verklaarde dat u iets afprintte van facebook en ging betogen (CGVS, p. 20). Gevraagd aan welke betogingen u dan deelnam, antwoordde u dat u in 2011 en 2016 deelnam aan de betogingen. Het moet worden opgemerkt dat de betoging in 2011 niet tegen president Alsisi gericht was maar wel tegen president Mubarak. Toen u opnieuw gevraagd werd wat u toen precies deed als u oppositie voerde, zei u dat u mensen via WhatsApp opriep om te gaan betogen tegen het regime (CGVS, p. 21). U verklaarde dat u deze protesten organiseerde en dat u niet bij een groep hoorde of door iemand gefinancierd werd. Gevraagd om welke betogingen het dan ging, antwoordde u opnieuw 2011 en 2016. Verder verwees u naar de ‘vrijdag van de woede’ protesten, die door de moslimbroeders georganiseerd werden (...). Dat u er niet in slaagde om concreet aan te tonen op welke manier u oppositie voerde tegen het regime van Alsisi, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat de broer van de president u gevolgd zou zijn tot België is bijgevolg een blote bewering die niet gestaafd werd door concrete verklaringen of gebeurtenissen. Los daarvan is het, gezien bovenstaande vaststellingen over uw politieke activiteiten, niet aannemelijk dat het Egyptische regime er dermate op gebrand zou zijn u te vinden dat zelfs de broer van de president daarvoor ingeschakeld zou worden.”* Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er geenszins in zijn doorgedreven oppositieactiviteiten aannemelijk te maken, laat staan dat hij om deze reden door de Egyptische autoriteiten werd en tot op heden wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Dat verzoeker zich jarenlang op een actieve manier heeft verzet tegen het heersende regime en zich

bleef inzetten voor de oppositie, zoals hij wil laten geloven, valt overigens moeilijk te rijmen met de stelling in het verzoekschrift dat hij sinds 2016 tot aan zijn vertrek in september 2018 elk mogelijk risico beperkte en binnenshuis bleef.

Verzoeker voert nog aan dat de situatie voor hem onhoudbaar werd toen hij op 25 juli 2018 bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 jaar, die in beroep verlaagd werd tot 5 jaar, en benadrukt dat hij een document heeft bijgebracht om dit aan te tonen. Verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de authenticiteit van dit document niet wordt betwist. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers geoordeeld als volgt: *“U verklaarde dat u op 25 juli 2018 veroordeeld werd door een militaire rechtbank tot een gevangenisstraf van 12 jaar. U legde een document neer waarvan u zegt dat dit het vonnis is (CGVS, p. 14). Gevraagd wat hier in staat, antwoordde u dat u geen verstand heeft van juridische zaken en dat u het niet weet. U verklaarde dat er meerdere vonnissen waren en dat dit het laatste is. U zei dat uw advocaat in beroep gegaan was en dat u een straf van vijf jaar kreeg (CGVS, p. 14). Na vertaling blijkt dat er nergens in dit vonnis sprake is van een gevangenisstraf van 12 jaar. Verder blijkt dat dit document werd opgesteld door het parket, en niet door een militaire rechtbank. Bovendien worden er ook andere personen vermeld in dit vonnis met wie u samen in een groepering zat. Het is niet duidelijk over welke groepering dit gaat. Het moet verder worden opgemerkt dat de feiten zich, volgens dit vonnis, afspeelden in de provincie Buhaira, en niet in Cairo, zoals u zei. Dat u er niet in slaagde meer verduidelijking te geven over de informatie in dit vonnis ondermijnt de bewijswaarde van dit document in ernstige mate. Daarnaast wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw aangetast door deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en uw document.”* Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen valabele verklaring bij voor zijn nagenoeg volstreekte onwetendheid en de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van het door hem neergelegde document. Zo kan de argumentatie dat het document dateert van na zijn vlucht uit Egypte en hij hierover slechts beperkte informatie heeft verkregen van zijn advocaat, bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard. De Raad wijst er te dezen op dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielfreelaas zonder nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dit geldt des te meer nu het ‘vonnis’ betrekking heeft op de kern van verzoeker zijn relaas aangezien de veroordeling blijkens zijn verklaringen zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt en bovendien de reden vormt waarom hij naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar Egypte. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent grondig zou hebben bevraagd bij zijn advocaat. Dat verzoeker klaarblijkelijk heeft nagelaten dit te doen valt niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker daarnaast opmerkt dat het stuk in kwestie geen omvattend document of dossier is aangezien er herhaaldelijke vonnissen werden uitgesproken tegen hem en de andere personen waarmee hij in een groepering zat, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij met andere personen een groepering vormde. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij niet bij een groep hoorde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21: *“Ik werd door niemand gefinancierd en hoorde bij niemand”*). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker het door hem ter staving van zijn veroordeling neergelegde document omschreef als een vonnis. Zijn verklaringen hieromtrent zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij verklaarde dat er meerdere vonnissen waren en dat dit het laatste is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Aangezien uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat het door hem bijgebrachte document het sluitstuk vormt van de strafrechtelijke procedure tegen hem, kan hij thans in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het stuk slechts betrekking heeft op een gedeelte van het strafdossier en dat dit verklaart waarom het document werd opgesteld door het parket en niet door een militaire rechtbank. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het door hem neergelegde ‘vonnis’ maken dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend en halen de geloofwaardigheid van zijn relaas finaal onderuit. Dat verzoeker in september 2018, twee maanden na zijn beweerde veroordeling, Egypte op legale wijze met zijn eigen paspoort kon verlaten wijst er overigens, zoals nog terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, andermaal op dat hij van de Egyptische autoriteiten niets te vrezen heeft. Het voorgaande indachtig, overtuigt de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker door de beroepsprocedure nog in staat was om op een legale manier het land te verlaten allerminst.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het betwisten van de relevantie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een

dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn 'politieke activiteiten' aannemelijk te maken.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog terecht wordt vastgesteld als volgt: *“U verklaarde voorts nog dat u vreest dat uw dochters besneden zouden worden. Bij hun beider geboortes zei men in het ziekenhuis dat uw dochters besneden moesten worden. U ging hiermee niet akkoord en kon een afkoopsom betalen om hen te laten registreren als besneden, terwijl ze dit niet waren. U of uw dochters hebben hierdoor later geen problemen meer gehad (CGVS, p. 19). Dit wijst er op dat dit probleem niet langer actueel is. Bovendien zijn uw dochters nog steeds in Egypte en vormt deze besnijdenis geen persoonlijke vrees voor u.”* Gelet op deze pertinente vaststellingen, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, kan aldus niet worden gesteld dat verzoeker om deze reden een nood aan internationale bescherming zou hebben.

2.5.5. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Ook de andere documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en dochters neer, alsook uw huwelijksakte en uw rijbewijs. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. U legde een aantal foto's neer van uzelf. U staat op deze foto's voor het openbaar ministerie of heeft een uniform aan. Uit deze foto's kan niet afgeleid worden waar, wanneer of in welke context ze genomen werden, waardoor de bewijswaarde ervan eerder laag is en ze niet kunnen aantonen dat u effectief daar gewerkt heeft. U legde documenten neer over uw opleidingen en over een opleiding die uw vrouw volgde. Hieruit blijkt niet dat u of uw familie problemen hadden in Egypte.”* Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de Spaanse identiteitsdocumenten aantonen dat verzoeker in het verleden bedrieglijke verklaringen aflegde over een kernelement van zijn identiteit, namelijk zijn naam, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt. De werkbadge en de attesten van Global Brands tonen slechts aan dat verzoeker tot oktober 2014 bij Global Brands werkte, niets meer en niets minder, en hieruit kan verder niets worden afgeleid omtrent de problemen die hij beweert in Egypte te hebben gekend.

2.5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de

belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar "*de algemeen gekende veiligheidssituatie in Egypte*" geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS